

effimele läppade nahka, mis karwa ja küündega täkkis olli. Se rõemuistas rahwa süddant et wiha unnustasid; agga kõrtsmit ütles: ta tulles pea taggasi, sest mütsi ja kindad panni meile pandiks. Nõnda naeris rahwas pealegi Messikäppa willetsust, kes õnne täna et elloga olli peasnud, siiski kui wallusa pä ja läppade peale mõtles, tulli tale tallomehhe malk ning Reinowadderi pettus meele, ja ta söimas ning wandus rebbast, kes sedda kurja teinud. Nisuguse kurjus; palwega ajjas wessi tedda enämi pennikoorma maad küllast eddasi, kunni üks maddal kalda koht wasto tulli, kuhho ta puhkama ronnis. Ei wist päike willetsama looma peale weel olnud paistnud! Messikäppal epolnud lootust teist omistut näha sada, waid arwas surmatunni praego kätte tulles, ja üidis maddala, kurja ealega: Oh, Reinowadder, sa üllelohtune petja ning nurjato loom! siio inge peale saan ma surema; taewas sago sulle kätte tassuma, mis mulle kurja teinud!

Reinowadder rebbane, kui üllemal rägitud lombel onno meeturrule sai juhhatanud, läks isse külla kassu watama, kunni rahwas karro kallal tööl ollid; pennilt rapsas ta paar kassa kuhho, tõttas sagiga jõe kaldale, kiskus sülled küllest ja panni kassad nahka; siis ruttas muid asjo tallitama. Nõnda jõe kallast eddasi joostes laskus ta sagedast wet ja tõstis koera wiisil jalga igga mutti-mullaunniko wasto ülles, ja mõtles rõemsa meelega: nüüd on karro

meeturul paita leidnud; küll tallomees näitab teinule kärgi! Messikäp olli mo sõbber, söimasin naero lombel tedda onnos, agga nüüd on wennile pakko kõrwa weeninud ja omme wiakse karro nahk turrule müa. Ei jõua teinla kaebamine mind kühinga ees enämi teotada. Se teinla, illus luggu saab mind ellootsani rõemuutama. Nattuke maad eemale minnes putus Reinowadderi silmawaatmine koggemata kalda alla, kus karro mudda ning kõntsa sees oma werriist nahka pühherdas. Et Messikäp elloga rahwa käest peasnud, se ehmatas rebbast ja panni ta süddant paisoma. „Oh, sa rumal tallomees!“ üidis Reinowadder: „miks sa hüüwa roga põlgasid, mis targemad kalli inna pärrast olles olnud, ja miina sulle ilma maksota õue peale weddasin? Agga, ennä imet! wana onno on kindad ja kühbara pandiks jätnud.“ Nõnda rakis pilges rebbane, werriise karro piina nähhes; siis astus liggemale ja küsis: „Wennile onno-issand! luddas teie seie saite? Kas ehk unnustasite middagi talloperresse? Niimetage, mis teil mahha jäi, siis aian perremehhele sõnumid, kus teie koddo on ja kuhho ta teie oma kätte wõib tua. Wai kas ehk ollete met warrastanud ja tõrkusite makso wasto? Kas sa nääd! mis teinla pühaseks tallomees teid on malinud! Kas wõeras piddo roog olli maitsew? Wai kas südda ihhaldab weel maagusat lärjemet? Kus siis kühbar ja kindad teil jäid?“ — Messikäp ei jõudnud sõna wastata egga